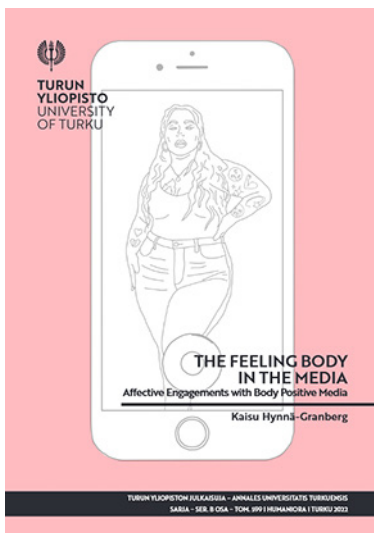

Kaisu Hynnä-Granberg

FT, mediatutkimus/sukupuolentutkimus, Turun yliopisto

Kehopositiivinen media tuo kehotietoisuutta ja auttaa irrottautumaan esineellistävästä kehosuhteesta

Lectio praecursoria Turun yliopistossa 9.12.2022.

Väitöskirja: *The Feeling Body in the Media: Affective Engagements with Body Positive Media*
<https://urn.fi/URN:ISBN:978-951-29-9069-6>

Median ja kehoihanteiden suhde on vuosikymmenten ajan askarruttanut feministejä, tutkijoita ja suurta yleisöä (esim. Wolf 1990; Bordo 1993/2003; Stacey 1994; Davis 1995; Handler 2000; Wykes & Gunter 2004; Coleman 2012; Widdows 2020). Samalla, kun sosiaalisesta mediasta on tullut erottamaton osa arkipäiväämme, someen liittyvät huolet ovat nousseet yhä räikeämmin esille otsikoissa (esim. Conger, Browning & Woo 2021; Fardouly &

Vartanian 2016). Pelot silotellun somekuvaston vaikutuksista etenkin nuorten naisten kehonkuvaan ovat saaneet uutta jalansijaa. Laihojen, treenattujen ja digitaalisilla kuvankäsittelytyökaluilla yhä täydellisemmiksi muokattujen kehon kuvien on ajateltu aiheuttavan mediankäyttäjissä ahdistusta, äärimmillään jopa syömishäiriöitä, kun mediankäyttäjät yrittävät turhaan muokata omat kehonsa vastaamaan someihanteita.

Lehtiotsikot esittävät sosiaalisen median ja mediakuvat vääristeltyinä todellisuutena tai asiana, joka ei ole totta. Mediakuvat näyttäsivät puheenvuorojen perusteella leijuvan erillisellä tasolla mediankäyttäjien asuttaman maailman yläpuolella, josta ne työntyvät väkivaltaisen vääjäämättömästi osaksi mediankäyttäjien kehonkuva. Toisaalta otsikkojen näkemys median ja mediankäyttäjien suhteesta vihjaa, että jos täydelliset somekuvat vain korvattaisiin toisenlaisilla kuvilla – ehkäpä muokkaamattomilla otoksilla kehoista selluliitteineen ja raskausarpineen – kehonkuvan ongelmista päästäisiin eroon. (Vrt. Abel 2007; Barad 2007.) Huolipuhe näkyy iltapäivälehtien otsikoiden ohella monissa yläkouluille ja lukioille tarkoitetuissa mediakasvatusaineistoissa. Mediakasvatusaineistojen harjoituksissa koululaisia ja opiskelijoita opastetaan muun muassa etsimään mediakuvista kuvankäsittelyllä muokattuja kohtia tai pohtimaan, miten somessa jaettuja kuvia pahimmassa mahdollisessa tapauksessa voidaan väärinkäyttää.

Vaikka median negatiivisiin vaikutuksiin kohdistuva huolipuhe on vetoavaa, puhetapaan liittyy monia ristiriitoja, jotka tutkimuksen on huomioitava. Jos laihoja kehoja esittävät kuvat eivät kategorisesti ole totta, mitä ne sitten tarkalleen ottaen ovat? Jos kuvat ja mediankäyttäjien kehot elävät erillisillä todellisuuden tasoilla, miten mediakuvat saavat otteen mediankäyttäjien kehoista? Miksi kuvat koetaan niin konkreettisina tunteina kehossa? Tämä suomalaisen kehopositiiviseen mediaan kohdistuva väitöskirja kiinnittyy näihin kysymyksiin.

Kehopositiivisen median toimintamekanismit

Kehopositiivisuusliike (The Body Positiven verkkosivut 2022; Cherry 2020), joka levisi Suomeen 2010-luvun aikana sosiaalisen median kautta, voidaan nähdä reaktiona yllä kuvattuun täydellisten somekuvien pelkoon ja toisaalta mahdollisena vastauksena niin kutsuttujen parempien kuvien tarpeeseen. Kehopositiivisuusliikkeen keskeinen sanoma nimittäin on, että kaikki kehot ovat hyviä kehoja riippumatta siitä, miltä ne näyttävät. Kehopositiivisuus käsittelee määritelmällisesti kaikkien kehojen arvoa, riippumatta koosta, sukupuolesta, iästä, ”rodusta”, vammaisuudesta tai muusta identiteettiin liittyvästä tekijästä, mutta Suomessa (Puhakka 2019) ja myös muualla maailmassa (Johansson 2020; Williams 2017) kehopositiivisuusaktivistit ovat keskittyneet eniten koon tematiikkaan. Yksi kehopositiivisuuden keskeisimmistä toimintatavoista on ollut vaihtoehtoisen kuvamateriaalin tuottaminen mediaympäristöihin, joita edelleen hallitsevat kuvat laihoista, länsimaisia kauneusihanteita vastaavista kehoista. Väitöskirjassani esittelen Ylen vuonna 2017 lanseeraamaa Vaakakapina-kampanjaa, jossa tarkoituksena oli auttaa suomalaisia hyväksymään itsensä kehon koosta riippumatta ja ohjata heitä kohti ”vaihtoehtoista elämänmuutosta” (Vaakakapinan verkkosivut 2022). Tavoitteena ei kampanjajulistuksen mukaan toisin sanoen ollut painonpudotus vaan itseinhon vaihtuminen oman kehon rakastamiseen. Apuvälineenä kehorakkauden lisäämisessä kehotettiin käyttämään somea. Erityisesti Vaakakapinan alakampanja #lupanäkyä rohkaisi suomalaisia rikkomaan rajojaan jakamalla itsestään kokovartalokuvia tai videoita sosiaalisessa mediassa.

Mediatutkijana olen yhtä mieltä siitä, että sillä, minkälaisia kehoja mediassa esitetään ja millä tavoin, on merkitystä. Tutkimuksessani esille nousevan kehopositiivisen Pehmee-kollektiivin Caroline Suinnerin ja Meriam Trabelsin (*Pehmee*-podcast kausi 1, jakso 1) toteavat, että on äärimmäisen lannistavaa selata Instagramia ja löytää pääasiassa kuvia valkoisista, laihoista tai treenatuista cis-kehoista – siis hyvin erilaisista kehoista kuin mitä Suinnerin ja Trabelsin omat kehot ovat. Suinnerin ja Trabelsin ratkaisu oli perustaa Pehmee-kollektiivi ja alkaa tuottaa itse sosiaalisen median materiaalia, jossa ruskeat, lihavat kehot ovat keskiössä. Väitöskirjassani kuitenkin esitän, että mediakuvat, -tekstit ja -äänet toimivat monitahoisemmin kuin vain kuvallisina inspiraation lähteinä (ks. myös Coleman 2012; 2013a; Kyrölä 2014). Media, ja etenkin sosiaalinen media, on sen konkreettisen käytön kautta osa kehojamme. Tutkimukseni osoittaa, että kehopositiivisen median käytössä median ja mediankäyttäjien kehojen rajat voivat hämärtyä ja media ja materiaaliset kehot sulautua yhdeksi. Kehopositiivinen media tekee mediankäyttäjät tietoisemmiksi kehoistaan ja mahdollistaa tapoja keskittyä kehon tunteisiin sen sijaan, että kehoa lähestyttäisiin objektina.

Esimerkki 1: Bloggaaminen tilanantajana

Liikunta, muoti ja seksi ovat käytäntöjä, joiden puitteissa kehot näyttäytyvät poikkeuksellisen usein objekteina, vaikka kaikissa näissä on myös kyse kehon aistimisesta

osana maailmaa. Suomalainen ja kansainvälinen sosiologinen tutkimus (esim. Afful & Ricciardelli 2015; Gailey 2014; Harjunen 2019) osoittaa, että lihavat ja normikokoista suuremmat henkilöt kokevat usein syrjintää osallistuessaan kyseisiin aktiviteetteihin. Väitöskirjassani esitän, että kehopositiivisissa blogeissa etsitään mahdollisuuksia ottaa osaa näihin aktiviteetteihin niin, että huomio suuntautuisi kehon ulkomuodon sijaan kokemiseen. Yhdysvaltalainen *Queer Fat Femme Guide to Life* -blogi (2008–), jota tarkastelemme väitöskirja-artikkelissa Kata Kyrölän (Hynnä-Granberg & Kyrölä 2019) kanssa suomalaisblogien *More To Love* (2009–2013) ja *PlusMimmi* (2013–2020) rinnalla, ja sen kirjoittaja Bevin Branlandingham (2017) tiivistävät liikunnan potentiaalın kehopositiivista tanssituntia käsittelevässä postauksessa seuraavasti: ”My goal is to simply help people feel in their bodies” (”Tavoitteeni, kaikessa yksinkertaisuudessaan on, että ihmiset voisivat tuntea kehonsa”). Tarkoitus ei siten tässä eikä muualla blogeissa ole niinkään se, että normikokoista suuremmat henkilöt oppisivat aukottomasti rakastamaan kehojaan. Enemmänkin kyse on siitä, että heille avautuisi tilaa (vrt. Ahmed 2006) tuntea kaikenlaisia tunteita itselleen turvallisemmassa ympäristössä.

Esimerkki 2: Selfie-tuotannon ambivalentit tunteet

Liikunnan, muodin ja seksin ohella myös valokuvissa esiintymisen on asia, johon monet normikokoista suuremmat henkilöt suhtautuvat varauksella. Eräs #lupanäkyä-kampanjan tiimoilta haastattelemani nainen kuvasi suhdettaan valokuvaan seuraavasti: ”Oli varmaan kymmenen vuoden tauko, että musta ei oo yhtään kuvaa missään. Jopa perhejuhlista mä oon vältelly kameraa. Että sellasia kuvia ei vaan oo.” (Ks. Hynnä-Granberg 2021a.) Sama haastateltu kuitenkin kertoi, että selfieiden myötä hänen suhteensa valokuvissa esiintymiseen oli muuttunut: ”Vasta nyt näiden selfieiden myötä, mitä enemmän ihmiset puhuu niistä ja mitä enemmän niihin törmää, mä oon oppinut näkemään hyviä asioita myös mun omissa kuvissa.” Kehopositiivisiin selfieihin liittyvissä haastatteluissa nousi esiin näkemys, jonka mukaan selfieiden otossa syntyvä kuva, toisin sanoen representaatio kuvanottajan kehosta, ei ollut ainut oleellinen asia (ks. myös Coleman 2013b; Woodward 2015). Kuvallisen lopputuloksen ohella merkityksellistä oli itse kuvaamisen käytäntö (vrt. Wetherell 2012) – kuvan tuottaminen kehon liikkeillä, kehon tiedostaminen ja niiden monimutkaisten tunteiden kohtaaminen, joita kuvanottoon voi lihavilla ja normikokoista suuremmilla henkilöillä liittyä.

Esimerkki 3: Jaettu, eriarvoistava haavoittuvuus *Läski-monologia* ympäröivässä mediakeskustelussa

Kehopositiivisiin digitaalisiin ympäristöihin liittyy väistämättä myös keskustelut inklusiivisuudesta ja osallistujien demografiasta. Raisa Omaheimon näyttelemää ja käsikirjoittamaa ja Elina Kilkun ohjaamaa *Läski-monologia* (2016) ympäröivää mediakeskustelua käsittelevässä artikkelissa (Hynnä-Granberg 2021b) kohdistan huomion siihen, miten näytelmän erikokoiset ja eri tavoin asemoituvat katsojat reflektoivat suhdettaan näytelmään. Mediakeskusteluissa lihavuuden yhteiskunnallisia ulottuvuuksia tarkasteleva monologi kehystettiin tavoilla, joissa kehonkokoön liittyvät paineet näyttäytyivät naisten yhteisenä asiana – kehon koosta riippumatta. Monologin kuvaukset lihaviin kohdistuvasta rakenteellisesta syrjinnästä herättivät kuitenkin myös monet ei-lihaviksi identifioituvat katsojat tiedostamaan omat etuoikeutensa. Parhaassa tapauksessa tiedostaminen toimi kimmokkeena tilan tarjoamiselle muil-

le, vähemmän etuoikeutetuille henkilöille (vrt. Ahmed 2005; 2014; Berlant 2004; Pedwell 2014). Kohdatessaan omat keholliset vapautensa katsojat havahtuivat lähestymään myös toisten kehoja uusilla, vähemmän esineellistävillä tavoilla.

Esimerkki 4: Podcastit ajantuottajina

Samalla kun keho ja kehonkoko vaikuttavat merkittäväällä tavalla henkilön suhteeseen tilaan ja fyysisiin ympäristöihin, erilaiset kehot asemoituvat ja asemoidaan eri tavoin myös suhteessa aikaan. Kokonormin mukaisten henkilöiden elämä näyttäytyy usein suoraviivaisena janana kohti tulevaisuutta. Lihavuus taas esitetään julkisessa keskustelussa jopa kuolettavana ominaisuutena, joka vaarantaa tulevaisuuden. (Esim. Hass 2018; White 2013.) Kehopositiivisia podcasteja *Pehmeä* ja *Jenny ja läskimyytinmurtajat* käsittelevässä artikkelissa (Hynnä-Granberg 2022) tarkastelen podcasteissa kuultuja laihdutustarinoita niiden välittämän aikakäsityksen näkökulmasta. Laihduttaminen pakottaa lihavan tai kehoihanteita suurikokoisemman henkilön kehämäiseen olemiseen, jossa tulevaisuuden toiveet ja menneet kokemukset omasta kehosta määrittävät nykyisyyttä (vrt. Coleman 2013a; Ngai 2005). Myös tapauksissa, joissa laihduttaja pudottaa painoaan, lihavuus säilyy tunnetasolla osana elämää. Lihavuus ei siis tutkimukseni perusteella ole ohimenevä kehollinen piirre. Sen sijaan kyseessä on olemista pysyvästi määrittävä tunnepohjainenkin tekijä, jonka kohtaamiselle kehopositiiviset podcastit ja kehopositiivinen media avaavat tarpeellista tilaa.

Näkökulmia tutkimuksen hyödyntämiseen tulevaisuudessa

Tutkimukseni osoittaa, että suomalainen kehopositiivinen media neuvottelee tilaa ja aikaa, joissa normikokoista suurempi subjekti voi keskittyä tunteisiinsa siitä huolimatta, että elää lihavuuskammoisessa kulttuurissa. Etenkin lihavalle tai normikokoista suuremmalle henkilölle tunteisiin keskittymisen mahdollisuus on merkittävä. Tutkimuksen neljä tapausesimerkkiä osoittavat, että median ja elinympäristöjen affektiivinen liike pitävät kehopositiivisen mediankäyttäjän kehon jatkuvassa muutoksessa. Kehopositiivisen median tukema käsitys kehosta prosessina (vrt. Coleman 2013a; 2012; Grosz 1994) – ei muuttumattomana entiteettinä – pienentää yksittäisten kehollisten muutosten, kuten laihtumisen, painoarvoa. Median kanssa vuorovaikutuksessa elävä keho – eräänlainen tunteva mediakeho – ei ole irrallinen mediakuvien maailmasta, vaan mediakuvat ovat päinvastoin yksi kehon keskeisistä rakennuspalikoista ja merkityksellistäjistä.

Lektion alussa nostin esille iltapäivälehtien someotsikoiden epäjohdonmukaisuudet ja sen, miten nämä näkyvät mediakasvatusaineistoissa. Lektion lopuksi haluan pohtia lyhyesti sitä, miten väitöstutkimukseni havaintoja voitaisiin hyödyntää mediakasvatuksen kentällä. Tunteva mediakeho taipuu mediakasvatuksessa apuvälineeksi, jossa mediasta opitaan mediaa tuottaen ja tunteita havainnoiden – ei nykyisestä kuvastosta virheitä ja vaaranpaikkoja etsien.

Tutkimukseni pohjalta selfieiden otto on sosiaaliseen mediaan kiinteästi liittyvä käytäntö, jossa kuvanottaja konkreettisesti aistii kehonsa ja sen liikkeet, samalla kun seuraa kuvan muodostumista puhelimen ruudulta. Ehdotankin, että selfieiden otto voitaisiin hyödyntää koulujen mediakasvatuksessa keskeisenä menetelmänä (ks. The Selfie Research Networkin verkkosivut 2023). Erilaiset harjoitukset, joissa oppilaita kehoitetaan tuottamaan selfieitä esimerkiksi tiettyyn sosiaalisen median profiiliinsa, työhakemukseensa tai parhaalle ystävälle voivat opettaa paitsi kuvallisen ilmaisun muotoja myös tunteiden merkitystä sosiaalisessa mediassa. Jos oppilaita sen sijaan

kehotetaan tarkastelemaan mediakuvia muokkausten näkökulmasta, kuviaan joskus editoineille oppilaille muodostuu helposti käsitys, että he ovat toimineet väärin (vrt. Albury & Byron 2015; Burnett & Merchant 2011; Keinonen 2016; Spišák 2016). Kuvien tuottaminen on edellisen kaltaisia harjoituksia hedelmällisempää, sillä se kannustaa oppilaita itseilmaisuuksiin ja oman kehon tiedostamiseen aktiivisena toimijana.

Toiseksi ehdotan, että median kehoihanteita käsiteltäisiin kouluissa seuraamalla kehopositiivisia sisältöjä. Kehopositivisen median seuraamista ei opetuksessa tarvitsisi korostetusti alleviivata mediakasvatukseksi, vaan kehopositiivista mediaa voitaisiin käyttää aineistoina muunlaisissa tehtävissä. Koska kehopositiivinen media avaa mahdollisuuksia kehon kokemiselle, se voi tarjota tukea hyväksyvän kehosuhteen muodostumiseen.

Kolmanneksi ehdotan kysymisen ja keskustelemisen menetelmää ylhäältäpäin tulevan opettamisen sijaan (esim. Burnett & Merchant 2011; Spišák 2016). Olettamisen sijaan on tärkeää kysyä esimerkiksi sellaisia asioita, kuin miksi nuoret ottavat selfieitä, miten he kokevat kuvatuotannon tai selfie-kulttuurin ja millaisissa tilanteissa he haluavat ottaa selfieitä.

Medioidussa yhteiskunnassamme medialla on yhä suurempi rooli siinä, miten tunnemme ja elämme kehomme. Media muokkaa käsityksiämme kehoistamme samalla, kun kehomme muokkaavat käsityksiämme mediasta. Kehopositivisen median kyky lisätä tunnetietoisuutta auttaa kyseenalaistamaan pinttyneitä käsityksiä siitä, miltä meidän kuuluisi näyttää.

Lähteet

- Abel, Marco (2007) *Violent Affect: Literature, Cinema, and Critique after Representation*. Lincoln: University of Nebraska Press.
- Afful, Adwoa A. & Ricciardelli, Rose (2015) Shaping the Online Fat Acceptance Movement: Talking about Body Image and Beauty Standards. *Journal of Gender Studies* 24(4): 453–472.
- Ahmed, Sara (2014/2004) *The Cultural Politics of Emotion*. Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Ahmed, Sara (2006) *Queer Phenomenology. Orientations, Objects, Others*. Durham: Duke University Press.
- Ahmed, Sara (2005) The Politics of Bad Feeling. *Australian Critical Race and Whiteness Studies Association Journal* 1: 72–85.
- Albury, Kath & Byron, Paul (2015) *Rethinking Media and Sexuality Education. Research Report*. Sydney: School of Arts and Media, UNSW.
- Barad, Karen (2007) *Meeting the Universe Halfway: Quantum Physics and the Entanglement of Matter and Meaning*. Durham: Duke University Press.
- Berlant, Lauren (2004) Introduction: Compassion (and Withholding). Teoksessa Lauren Berlant (toim.) *Compassion: The Culture and Politics of an Emotion*. New York: Routledge, 1–13.
- The Body Positiven verkkosivut (2022). Saatavilla: <https://thebodypositive.org/>.
- Bordo, Susan (2003/1993) *Unbearable Weight: Feminism, Western Culture, and the Body*. Berkeley: University of California Press.
- Branlandingham, Bevin (2017) The PopSugar video – Fat Kid Dance Party. Saatavilla: <http://queerfatfemme.com/2017/07/18/popsugar-video/>.
- Burnett, Cathy & Merchant, Guy (2011) Is There a Space for Critical Literacy in the Context of Social Media? *English Teaching: Practice and Critique* 10(1): 41–57.
- Cherry, Kendra (2020) What is Body Positivity? Saatavilla: <https://www.verywellmind.com/what-is-body-positivity-4773402>.
- Coleman, Rebecca (2013a) *Transforming Images: Screens, Affect, Futures*. Lontoo, New York: Sage Publications.
- Coleman, Rebecca (2013b) Sociology and the Virtual: Interactive Mirrors, Representational Thinking and Intensive Power. *The Sociological Review* 61(1): 1–20.

Coleman, Rebecca (2012/2009) *The Becoming of Bodies. Girls, Images, Experience*. Manchester: Manchester University Press.

Conger, Kate; Browning, Kelln & Woo, Erin (2021) Eating Disorders and Social Media Prove Difficult to Untangle. *New York Times* 22.10.2021. Saatavilla: <https://www.nytimes.com/2021/10/22/technology/social-media-eating-disorders.html>.

Davis, Kathy (1995) *Reshaping the Female Body. The Dilemma of Cosmetic Surgery*. New York: Routledge.

Fardouly, Jasmine & Vartanian, Lenny R. (2016) Social Media and Body Image Concerns: Current Research and Future Directions. *Current Opinion in Psychology* 9 (June 2016): 1–5.

Gailey, Jeannine A. (2014) *The Hyper(in)visible Fat Woman. Weight and Gender Discourse in Contemporary Society*. New York: Palgrave MacMillan.

Grosz, Elizabeth (1994) *Volatile Bodies: Toward a Corporeal Feminism*. Bloomington: Indiana University Press.

Handler, Stacey (2000) *The Body Burden: Living in the Shadow of Barbie*. Cape Canaveral: Blue Note Publications.

Harjunen, Hannele (2019) Exercising Exclusions: Space, Visibility, and Monitoring of the Exercising Fat Female body. *The Fat Studies Journal* 8(2): 173–186.

Hass, Margaret (2018) One Summer to Change: Fat Temporality and Coming of Age in I Used to Be Fat and Huge. *Fat Studies* 7(2): 170–180.

Hynnä-Granberg, Kaisu (2022) Enduring Emotions. Fat Time and Weight Loss in the Finnish Body Positive Podcasts Jenny and the Fat Myth Busters and The Soft. *NORA – Nordic Journal of Feminist and Gender Research*. DOI: [10.1080/08038740.2022.2139754](https://doi.org/10.1080/08038740.2022.2139754).

Hynnä-Granberg, Kaisu (2021a) 'Why Can't I Take a Full-Shot of Myself? Of Course I Can!' Studying Selfies as Socio-Technological Affective Practices. *Feminist Media Studies*. DOI: [10.1080/14680777.2021.1886139](https://doi.org/10.1080/14680777.2021.1886139).

Hynnä-Granberg, Kaisu (2021b) Shared Vulnerability – Collectivity and Empathy in Media Reflections of a Finnish Theater Monologue FAT. *Fat Studies* 11(1): 98–111.

Hynnä-Granberg, Kaisu & Kyrölä, Kata (2019) 'Feel in Your Body': Fat Activist Affects in Blogs. *Social Media + Society* 5(4). DOI: [10.1177/2056305119879983](https://doi.org/10.1177/2056305119879983).

Johansson, Anna (2020) Fat, Black and Unapologetic: Body Positive Activism Beyond White, Neoliberal Rights Discourses. Teoksessa Erika Alm, Linda Berg, Mikela Lundahl Hero, Anna Johansson, Pia Laskar, Lena Martinsson, Diana Mulinari & Cathrin Wasshede (toim.) *Pluralistic Struggles in Gender, Sexuality and Coloniality: Challenging Swedish Exceptionalism*. Lontoo: Palgrave Macmillan, 113–146.

Keinonen, Heidi (2016) Lapset television kilpailuohjelmissa – hyväksikäyttöä vai uudenlaista toimijuutta? Teoksessa Leo Pekkala, Saara Salomaa & Sanna Spišák (toim.) *Monimuotoinen mediakasvatus*. Helsinki: KAVI, 134–35.

Kyrölä, Kata (2014) *The Weight of Images: Affect, Body Image and Fat in the Media*. Lontoo: Routledge.

Ngai, Sianne (2005) *Ugly Feelings*. Cambridge: Harvard University Press.

Pedwell, Carolyn (2014) *Affective Relations. The Transnational Politics of Empathy*. Lontoo, Basingstoke: Palgrave Macmillan.

Pehme-podcast (2018–). Saatavilla: <https://www.ruskeattytot.fi/podcast-pehme>.

Puhakka, Anna (2019) Rodullistettujen naisten lihavuusaktivismi internetissä: Hypernäkyvyys ja hypernäkyvättömyys kehoposiivisuuskeskusteluissa. *Kulttuurintutkimus* 36(3–4): 3–15. Saatavilla: <https://journal.fi/kulttuurintutkimus/article/view/91394>.

The Selfie Research Networkin verkkosivut (2023). Saatavilla: <http://www.selfieresearchers.com/home/>.

Spišák, Sanna (2016) 'Everywhere They Say That It's Harmful But They Don't Say How, So I'm Asking Here': Young People, Pornography and Negotiations with Notions of Risk and Harm. *Sex Education* 16(2): 130–142.

Stacey, Jackie (1994) *Star Gazing: Hollywood Cinema and Female Spectatorship*. Lontoo, New York: Routledge.

Vaakakapinan verkkosivut (2022). Saatavilla: <https://yle.fi/aihe/vaakakapina>.

Wetherell, Margaret (2012) *Affect and Emotion: A New Social Science Understanding*. Lontoo: Sage Publications.

White, Francis Ray (2013) No Fat Future? The Uses of Anti-Social Queer Theory for Fat Activism. Teoksessa Elahe Haschemi Yekani, Eveline Kilian & Beatrice Michaelis (toim.) *Queer Futures: Reconsidering Ethics, Activism, and the Political*. Farnham: Ashgate, 21–36.

Widdows, Heather (2020) *Perfect Me. Beauty as an Ethical Ideal*. Princeton and Oxford: Princeton University Press.

Williams, Apryl A. (2017) Fat People of Color: Emergent Intersectional Discourse Online. *Social Sciences* 6(1). DOI: [10.3390/socsci6010015](https://doi.org/10.3390/socsci6010015).

Wolf, Naomi (1990) *The Beauty Myth. How Images of Beauty Are Used Against Women*. Lontoo: Chatto & Windus.

Woodward, Katie (2015) *The Politics of In/Visibility: Being There*. Basingstoke: Palgrave Macmillan.

Wykes, Maggie & Gunter, Barrie (2004) *The Media & Body Image*. Lontoo: Sage Publications.